Duhul Profeției: Călăuzind și învățând

Cele două table ale lui Habacuc

Jeff Pippenger
2012-10-15

Cele două table ale lui Habacuc 3 din 95

Introducere: Temelia celor două table ale lui Habacuc

Seria aceasta se numește Cele două table ale lui Habacuc. Până acum, am preluat anumite adevăruri din diagramele din 1843 și 1850, nu pentru a le apăra biblic în acest moment, ci pentru a stabili că Ellen White aprobă aceste adevăruri. Susținem că, dacă respingeți aceste adevăruri fundamentale, respingeți în același timp și Spiritul Profeției. Dorim să consemnăm mai întâi acest lucru.

Ubusubiramo bw'Amateka y'Abayoboke ba Miller n'Induru yo Mu Gicuku

În prima noastră prezentare, am schițat istoria milleriților, reperele profetice din perioada 1798–1844. În ultima noastră prezentare, am analizat mai îndeaproape istoria de la timpul întârzierii până la închiderea ușii la 22 octombrie 1844, identificând acel timp ca fiind Strigătul de la Miezul Nopții. Strigătul de la Miezul Nopții a intrat în istorie la adunarea de tabără de la Exeter, 12–17 august 1844, și a continuat până la 22 octombrie 1844. Timpul întârzierii, care a început în martie 1844, face parte din Strigătul de la Miezul Nopții și din procesul de curățire care a pregătit un popor să proclame mesajul său.

Ayer esperábamos establecer esto en vuestros corazones y en vuestras mentes. Todas las ilustraciones que hay en la Palabra de Dios acerca de los tiempos de demora hablan del fin del mundo. Elena de White, al comentar sobre 1 Corintios 10:11, dice: «Cada uno de los antiguos profetas habló más para nuestro tiempo que para los días en que vivió». 1 Corintios 10:11 declara: «Ahora bien, todas estas cosas les acontecieron como ejemplos; y están escritas para amonestarnos a nosotros, a quienes han alcanzado los fines del mundo». La historia de los milleritas es una historia de lo que tendrá lugar al fin del mundo. Todas estas historias bíblicas del tiempo de demora y de lo que sigue ilustran lo que habría de suceder en el tiempo de demora millerita y en el Clamor de Medianoche. Necesitamos comprender estas cosas, porque la historia ha de repetirse.

2520: Aprobarea lui Ellen White

Am abordat prima problemă de pe aceste grafice, deși nu am menționat-o foarte mult. Prima doctrină pe care dorim să o arătăm că Ellen White o susține în mod clar este 2520. Primele două prezentări au fost concepute pentru a ne conduce aici. Mâine dimineață vom începe să analizăm „Necurmatul" de pe acest grafic.

Amintirea călăuzirii și învățăturii Domnului

Să începem cu *Life Sketches*, pagina 196: „Nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât dacă vom uita calea pe care Domnul ne-a condus și învățătura Sa din istoria noastră trecută.” Singurul lucru de care un creștin trebuie să se teamă pentru viitor este să cadă de pe cale și să fie pierdut. Lucrul de care trebuie să ne temem este neobținerea vieții veșnice. Aici, sora White spune că nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, în afară de două lucruri. Acesta este un pasaj cunoscut din Spiritul Profetic în adventism, dar rareori auzi pe cineva dezvoltând la ce călăuzire și la ce învățături se referă ea.

Vom arăta că călăuzirea la care se referă ea este istoria Strigătului de la Miezul Nopții. În istoria Strigătului de la Miezul Nopții, Hristos conducea în timpul întârzierii, la venirea și proclamarea Strigătului de la Miezul Nopții și la închiderea ușii la 22 octombrie 1844. El a rânduit acea istorie pentru a produce un popor care să poată intra prin credință împreună cu El în Locul Preasfânt. Ar trebui să ne temem să uităm acea istorie deosebită, precum și învățăturile Sale.

Vom arăta că a existat o învățătură specifică care a produs Strigătul de la Miezul Nopții. Acea învățătură nu a fost prăbușirea Imperiului Otoman la 11 august 1840 și nici doctrina despre starea morților, care a apărut în istoria Soliei celui de-al Doilea Înger în istoria millerită. A fost o învățătură specifică din istoria millerită cea care a produs Strigătul de la Miezul Nopții, în care Domnul a condus, și nu avem nimic de temut pentru viitor, decât să uităm călăuzirea Sa și învățătura Sa.

Sugerează m că simbolul atât al călăuzirii Sale, cât și al învățăturii Sale este Strigătul de la Miezul Nopții. Să citim din nou acest pasaj din prima viziune a lui Ellen White: „Pe această cărare poporul advent călătorea spre cetatea care se afla la capătul îndepărtat al cărării. Ei aveau înapoia lor, la începutul cărării, o lumină strălucitoare, despre care un înger mi-a spus că era strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea de-a lungul întregii cărări și le lumina picioarele, ca să nu se poticnească. Dacă își țineau privirea ațintită asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, conducându-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicându-Și brațul Său glorios cel drept, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, și ei strigau: «Aleluia!» Alții au tăgăduit cu nechibzuință lumina dinapoia lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese atât de departe.”

Ei neagă Strigătul de la Miezul Nopții și, în legătură cu Strigătul de la Miezul Nopții, susțin că Domnul nu îi conducea în Strigătul de la Miezul Nopții. Ei neagă călăuzirea lui Dumnezeu în Strigătul de la Miezul Nopții. „Lumina din urma lor s-a stins, lăsându-le picioarele într-un întuneric deplin, și s-au poticnit, au pierdut din vedere ținta și pe Isus și au căzut de pe cărare jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt.”

Strigătul de la miezul nopții în context

Vom privi încă o dată istoria Strigătului de la Miezul Nopții, pentru a o pune în context înainte de a aborda subiectul celor 2520.

> ពីសៀវភៅ The Great Controversy ទំព័រ 391–395៖ «នៅពេលដែលកាលកំណត់ដែលហានរំពឹងជាលើកដំបូងសម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ហានកន្លងផុតទៅ នៅនិទាឃរដូវ ឆ្នាំ 1844»—នេះគឺជាពេលនៃការយឺតយ៉ាវ ការខកចិត្តលើកដំបូង—«អ្នកដែលហានទន្ទឹងរង់ចាំការបង្ហាញខ្លួនរបស់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ហានសុចិតនៅមួយរយៈកន្លងសេចក្តីសង្ស័យ និងភាពមិនច្បាស់លាស់។ ខណៈដែលគេកិយហានចាត់ទុកពួកគេថាហានបរាជ័យទាំងស្រុង ហើយគ្មានហានបង្ហាញថាហានប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការកាន់ច្រឡំមួយ ប្រភពនៃការកម្សាន្តចិត្តរបស់ពួកគេនៅតែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មនុស្សជាច្រើនហានបន្តសុវាសុវាបទគម្ពីរ ពិនិត្យឡើងវិញយ៉ាងម៉ត់ចត់នូវភស្តុតាងនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយសិក្សាពុយាការណ៍ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ដើម្បីទទួលហានពន្លឺបន្ថែមទៀត»។

Dacă mulți au făcut aceasta, înseamnă că au existat și unii care nu au făcut-o. Nu spune „ei”; spune „mulți” — aici sunt două categorii. „Mărturia Bibliei în sprijinul poziției lor părea limpede și concludentă. Semne care nu puteau fi greșit înțelese arătau că venirea lui Hristos era aproape. Binecuvântarea deosebită a Domnului, atât în convertirea păcătoșilor, cât și în reînviorarea vieții spirituale printre creștini, dăduse mărturie că solia era din Cer. Și, deși credincioșii nu-și puteau explica dezamăgirea, ei se simțeau încredințați că Dumnezeu îi călăuzise în experiența lor trecută.

> De profețiile pe care le socotiseră aplicabile timpului celei de-a doua veniri era împletită o învățătură adaptată în mod special stării lor de nesiguranță și de așteptare încordată, încurajându-i să aștepte cu răbdare, în credința că ceea ce acum era întunecat pentru înțelegerea lor avea să fie lămurit la vremea cuvenită.

În acel paragraf se spune: „Împletite cu profețiile pe care ei le socotiseră ca aplicându-se la vremea celei de-a doua veniri . . . .” Ce profații credeau ei că se aplicau la a Doua Venire? Cei 2520, cei 2300 și cei 1335. Ei credeau că toate aceste trei profații de timp se încheiau în 1843 și că aceasta era a Doua Venire.

> Între aceste profații se afla și aceea din Habacuc 2:1–4: „Mă voi așeza la locul meu de strajă și voi sta pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune El și ce voi răspunde când voi fi mustrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o lămurit pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga. Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, pentru că negreșit va veni, nu va întârzia. Iată, sufletul celui îngâmfat nu este drept în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui.”

ខណៈតាំងពីឆ្នាំ 1842 មកទាំងមុន ទិសដៅដែលហានផ្តល់ក្នុងទំនាយនេះឲ្យ «សរសរនិមិត្ត ហើយធ្វើឲ្យច្បាស់លើផ្ទាំងទាំងឡាយ ដើម្បីឲ្យអ្នកដែលអានវារត់ហាន» ហានជំរុញឲ្យ Charles Fitch រៀបចំផ្ទាំងទំនាយមួយ ដើម្បីបង្ហាញនិមិត្តទាំងឡាយរបស់ដានីយ៉ែល និងវិវរណៈ។ ការបោះពុម្ពផ្សាយផ្ទាំងនេះ គ្មានហានចាត់ទុកថាជាការសម្រេចតាមបញ្ញត្តិដែលហានប្រទានតាមរយៈហាបាគុក។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលនោះ គ្មានន្ទរណាម្នាក់កត់សម្គាល់ថា ការពន្យារពេលមួយដែលហាក់ដូចជាមានកុងការសម្រេចនិមិត្ត—គឺជាពេលវេលានៃការយឺតយ៉ាវ—គ្មានហានបង្ហាញនៅក្នុងទំនាយដដែលនោះឡើយ។ បន្ទាប់ពីការខកចិត្ត បទគម្ពីរនេះហានលេចឡើងថាមានន័យសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងថា៖

«ಪ್ರಿಕನಿಮಿತ್ತನನೇನೊಸಮ್ರಾಪ್ಬಲೆಡಲೆಹಾನಕ್ಂಣಕ್ತ್ರಕ ಪ್ರ್ನತನೆನೊಶಿಪಞಚಪ್ ವಾನೆಡನಿಯಾಯ ಹಾಯಿಮಿನಕ್ಹಾಕನೇ ನೊಪೆರಿವಾಯೆಕಯಾವ ಕ್ಚ್ರಾಡಚಾವಾ ಪ್ರಿಕವಾನೆಡಮಕಡಾಪ್ರಾಕಡ ವಾನೆಡಮಿನಯೆಕಯಾವಾಲಾಯಿ। ... ಮನ್ಸುಸ್ಸಸ್ಚರಿಕನೆಡರಸ್ಡಾಯಸಾರಸಚೆಕ್ಕಿಡನಾಗ್ರಿಬಸ್ಖ್ಲನ»।

Tabloul din 1843 și Spiritul Profeției

Nu contează dacă faceți lucrare regulată sau lucrare neregulată — termeni pe care Ellen White îi folosește pentru lucrarea conferinței și, respectiv, pentru lucrarea autoîntreținută. Fie că mergeți la lucrările autoîntreținute de frunte din adventism, fie la Conferința Generală sau la Biblical Research Institute, dacă îi întrebați despre Harta din 1843, ei vor spune: „Sunt multe greșeli pe această Hartă.” Ei nu sunt de acord cu Ellen White, care spune că Domnul Și-a ținut mâna peste „o greșeală” în unele dintre cifrele de pe această Hartă.

Dar ei se așază, de asemenea, în opoziție față de Cuvântul lui Dumnezeu. În Habacuc se spune că această vedenie „nu va minți”. Vedenia pe care Pionierii trebuiau să o așeze pe Harta din 1843, lucru pe care l-au și făcut, este o împlinire a textului din Habacuc 2. Aceasta este vedenia pe care trebuiau să o așeze pe această Hartă, iar Habacuc 2 spune că această vedenie „nu va minți”. Așadar, când spuneți că această Hartă este „plină de greșeli”, vă împotriviți atât Spiritului Profetic, cât și Bibliei.

> ಒಂದು ಭಾಗ ಎಜೆಕೆಯರೇಲನ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿಯು ಸಹ ವಿಶವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಬಲ ಮತ್ತು ಸಾಂತವನದ ಮೂಲವಾಗಿತ್ತು: “ಯೆಹೋವನ ವಾಕ್ಯವು ನನಗೆ ಉಂಟಾಗಿ ಹರೀಗೆ ಹರೇಳಿತು, ಮನುಷ್ಯಪುತ್ರನರೇ, ಇಸ್ರಾಯರೇಲ ದರೇಶದಲ್ಲಿ ನೀವು ಹೊಂದಿರುವ ಆ ಗಾದೆ ಏನು? ನೀವು, ದಿನಗಳು ದೀರ್ಘವಾಗುತ್ತಿವೆ, ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದರ್ಶನವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಹರೇಳುತ್ತತೀರಿ. ಆದದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಹರೇಳು, ಕರ್ತನಾದ ಯೆಹೋವನು ಹರೀಗೆ ಹರೇಳುತ್ತಾನೆ. . . . ದಿನಗಳು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿವೆ, ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದರ್ಶನದ ಫಲವೂ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದೆ. . . . ನಾನು ಮಾತಾಡುವೆನು; ನಾನು ಮಾತಾಡುವ ವಾಕ್ಯವು ನೆರವರೇರುವುದು; ಅದು ಇನ್ನು ತಡವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.” “ಇಸ್ರಾಯರೇಲ ಮನೆಯವರು ಹರೀಗೆ ಹರೇಳುತ್ತಾರೆ, ಅವನು ನೋಡುವ ದರ್ಶನವು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ದಿನಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಇದೆ, ಮತ್ತು ಅವನು ಬಹು ದೂರದ ಕಾಲಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿಯಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆದದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಹರೇಳು, ಕರ್ತನಾದ ಯೆಹೋವನು ಹರೀಗೆ ಹರೇಳುತ್ತಾನೆ; ನನ್ನ ಯಾವ ವಾಕ್ಯವೂ ಇನ್ನು ತಡವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ನಾನು ಹರೇಳಿದ ವಾಕ್ಯವು ನೆರವರೇರುವುದು.” ಎಜೆಕೆಯರೇಲ 12:21–25, 27, 28.

Două clase de închinători

Observați că ea vorbește despre două categorii de închinători. Ea spune că mulți, când a venit această dezamăgire, au continuat să studieze profețiile, indicând că a existat o categorie care nu a continuat. Vom primi mai multă lumină cu privire la distincția dintre cele două categorii.

Împlinirea din Habacuc 2:1–4 este această Hartă din 1843 și Harta din 1850. Chiar și în Habacuc, versetul 4 spune că cel neprihănit va trăi prin credința lui și că acela a cărui inimă se îngâmfă. El descrie două clase de închinători. Istoria Strigătului de la Miezul Nopții produce două clase de închinători, iar acestor două clase li se adresează Habacuc.

În paragraful următor, după ce face referire la Habacuc 2 și Ezechiel, ea identifică una dintre clase: „cei ce așteaptă”. Cine sunt cei ce așteaptă? Ei sunt aceia care împlinesc Daniel 12: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge până la 1335.” Această clasă este cea a celor ce așteaptă.

> Cei ce așteptau s-au bucurat, crezând că Acela care cunoaște sfârșitul de la început privise de-a lungul veacurilor și, prevăzând dezamăgirea lor, le dăduse cuvinte de curaj și de nădejde.

Am avut un apel de la o soră care lucrase timp de câțiva ani într-una dintre țările Europei de Est. Ea era de acolo, s-a mutat în Statele Unite, iar când a înțeles acest mesaj, s-a mutat înapoi. S-a confruntat cu împotrivire, familia ei bisericească de odinioară luând legătura cu conducerea din țara ei pentru a „i se închide ușa”. Recent, Domnul i-a deschis ușa ca să împărtășească acest mesaj unor grupuri.

Ea a sunat dis-de-dimineață, împărtășind că unul dintre obstacole era transportul. Aveau nevoie de o mașină pentru a călători și a propovădui acest mesaj, dar nu aveau fondurile necesare. De îndată ce au ajuns în acest loc, prieteni din Statele Unite, mișcați de convingerea dată de Domnul, au trimis suficienți bani pentru a cumpăra o mașină.

Aceasta este experiența prin care treceau cei dezamăgiți. Ei erau dezamăgiți, dar Domnul i-a călăuzit spre Scripturi ca să-i încurajeze, spunând: „Această dezamăgire a fost sub îndrumarea Mea. Continuați doar să mergeți înainte.”

> Dacă n-ar fi fost astfel de pasaje din Scriptură, care îi îndemnau să aștepte cu răbdare și să-și păstreze neclintită încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, credința lor ar fi cedat în acel ceas al încercării.

Pilda celor zece fecioare și vremea întârzierii

Observați cum sora White leagă parabola celor Zece Fecioare de Habacuc 2, întrucât ambele tratează un timp de întârziere și două clase de închinători.

> Pilda despre cele zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist. În Matei 24, ca răspuns la întrebarea ucenicilor Săi cu privire la semnul venirii Sale și al sfârșitului lumii, Hristos arătase unele dintre cele mai importante evenimente din istoria lumii și a bisericii de la prima Sa venire până la a doua Sa venire; și anume, distrugerea Ierusalimului, marele necaz al bisericii sub persecuțiile păgâne și papale, întunecarea soarelui și a lunii și căderea stelelor. După aceasta, El a vorbit despre venirea Sa în împărăția Sa și a relatat parabola care descrie cele două clase de slujitori care așteaptă arătarea Sa. Capitolul 25 se deschide cu cuvintele: „Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare.” Aici este adusă în atenție biserica ce trăiește în zilele din urmă,”—acum, ea aplică aceasta la istoria millerită, dar observați ce spune—„Aici este adusă în atenție biserica ce trăiește în zilele din urmă,”—cine este „biserica ce trăiește în zilele din urmă”? Aceasta suntem noi.
>
> Același lucru este arătat la încheierea capitolului 24. În această parabolă, experiența lor este ilustrată prin împrejurările unei căsătorii orientale. „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelele și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau înțelepte, și cinci neînțelepte. Cele neînțelepte și-au luat candelele, dar n-au luat

untdelemn cu ele; însă cele înțelepte au luat untdelemn în vase, împreună cu candelele lor. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții s-a auzit o strigare: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare!»”

Venirea lui Hristos, aşa cum a fost vestită prin solia primului înger, a fost înţeleasă ca fiind reprezentată prin venirea mirelui. Reforma larg răspândită sub proclamarea apropiatei Sale veniri corespundea ieşirii fecioarelor. În această pildă, ca şi în Matei 24, sunt înfăţişate două categorii. Toate îşi luaseră candelele, Biblia, şi, prin lumina ei, ieşiseră în întâmpinarea Mirelui. Dar, în timp ce cele neînţelepte şi-au luat candelele fără untdelemn, cele înţelepte au luat untdelemn în vasele lor. Cele înţelepte primiseră harul lui Dumnezeu, puterea regeneratoare şi iluminatoare a Duhului Sfânt, care făcea din Cuvântul Său o candelă pentru picioarele lor. Ele cercetau Scripturile pentru a cunoaşte adevărul şi căutau cu stăruinţă curăţia inimii şi a vieţii. Acestea aveau o experienţă personală şi o credinţă în Dumnezeu şi în Cuvântul Său, care nu puteau fi nimicite de dezamăgire şi întârziere. Altele se mişcau din impuls, sprijinindu-se pe credinţa fraţilor lor, mulţumindu-se cu emoţii plăcute, dar fiind lipsite de o înţelegere temeinică a adevărului sau de o adevărată lucrare a harului. Ele nu erau pregătite pentru întârziere şi dezamăgire. Când au venit încercările, credinţa lor a slăbit, iar luminile lor au ars slab.

„În timp ce mirele întârzia,”

Mirele a întârziat la 22 martie 1844. El întârzie. Ce se va întâmpla acum? Aceste două categorii urmează să fie date pe față.

Când uităm Strigătul de la Miezul Nopții și cădem de pe cărare în lumea rea de dedesubt, arătăm că nu înțelegem Evanghelia. Evanghelia Veșnică este lucrarea lui Hristos în formarea a două clase de închinători, pe temelia unei solii profetice de punere la probă. De la timpul întârzierii până la închiderea ușii, acesta este punctul culminant al Evangheliei Veșnice. Aici, Domnul ia două clase în timpul întârzierii, căutând să le conducă împreună cu Sine în Judecată, și le trece printr-un proces de încercare pentru a dovedi dacă au cu adevărat untdelemn sau nu. Acesta este punctul culminant al lucrării lui Hristos de a despărți aurul de zgură, grâul de neghină, pe cele înțelepte de cele neînțelepte.

„Pe când mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit.” Prin zăbovirea mirelui este reprezentată trecerea timpului în care era așteptat Domnul, dezamăgirea și întârzierea aparentă. În această vreme de nesiguranță, interesul celor superficiali și cu inima împărțită a început curând să slăbească, iar strădaniile lor să se moleșească; însă aceia a căror credință se întemeia pe o cunoaștere personală a Bibliei aveau o stâncă sub picioarele lor, pe care valurile dezamăgirii nu o puteau spăla. „Au ațipit toate și au adormit”; o categorie, în nepăsare și părăsire a credinței lor, cealaltă categorie, așteptând cu răbdare până când avea să fie dată o lumină mai clară. Totuși, în noaptea încercării, cei din urmă păreau să-și piardă, într-o anumită măsură, zelul și devoțiunea. Cei cu inima împărțită și superficiali nu se mai puteau sprijini pe credința fraților lor. Fiecare trebuie să stea sau să cadă pentru sine însuși.

Când a venit dezamăgirea, două categorii au început să doarmă în chip diferit; însă chiar și fecioarele înțelepte și-au pierdut o parte din zel. Domnul călăuzea în această privință, pentru ca,

atunci când solia Strigătului de la Miezul Nopții a venit la adunarea de tabără de la Exeter, El să împlinească o lucrare în mijlocul lor.

Procesul de încercare: timpul de zăbovire și strigătul de la miezul nopții

Din Spirit of Prophecy, volumul 4, pagina 228: Amintiți-vă că acest proces — Strigătul de la Miezul Nopții, de la Timpul de Întârziere până la închiderea ușii — este Domnul care Își pune poporul la probă. Strigătul de la Miezul Nopții de la adunarea de tabără din Exeter, în proclamarea lui până la 22 octombrie 1844, este doar o parte a acelei istorii. El nu poate fi separat de timpul de întârziere, care pregătește pentru efectul Strigătului de la Miezul Nopții între cele două clase de închinători. Trebuie să înțelegeți Strigătul de la Miezul Nopții, pentru că, dacă nu îl înțelegeți, cădeți de pe cale.

> Dumnezeu a voit să-Și pună poporul la probă. Mâna Sa a acoperit o greșeală în calcularea perioadelor profetice. Mâna Sa, mâna Domnului, a acoperit o greșeală deosebită în calcularea perioadelor profetice, la plural. Adventiștii nu au descoperit eroarea și nici cei mai învățați dintre oponenții lor nu au descoperit-o. Aceștia din urmă au spus: „Calculul vostru al perioadelor profetice este corect. Un mare eveniment este pe punctul de a avea loc; dar nu este ceea ce prezice domnul Miller; este convertirea lumii, și nu a doua venire a lui Hristos.”

Pakati pa nguva yokutarisira pakapfuura, uye Kristu haana kuoneka kuti asunungure vanhu vake. Avo vakanga vakamirira Muponesi wavo nokutenda kwechokwadi norudo vakasangana nokuodzwa mwoyo kunorwadza. Kunyange zvakadaro, Ishe vakanga vazadzisa chinangwa chavo: vakanga vaedza mwoyo yevaya vaizviti vakanga vakamirira kuoneka kwake. Pakati pavo paiva navazhinji vakanga vachikurudzirwa nokutya panzvimbo porudo rwechokwadi. Apo chiitiko chakanga chatarisirwa chisina kuitika, vanhu ava vakati havana kuodzwa mwoyo; vakanga vasina kutombotenda kuti Kristu aizouya. Vakanga vari pakati pevatangi vokutanga kuseka kusuruvara kwavatendi vechokwadi.

Aceasta a fost intenția Domnului. Nu avem nimic de temut pentru viitor, decât în măsura în care uităm cum ne-a condus Domnul în experiența noastră din trecut, și nimic de temut decât dacă uităm învățăturile Domnului din experiența noastră din trecut. Vă sugerăm că nu puteți separa această călăuzire de învățătura Sa.

> កំណត់ហេតុជីវិតរបស់ James White និង Ellen G. White ឆ្នាំ 1888 ទំព័រ 186–187៖ «ព្រះជាម្ចាស់ហានសាកល្បង ហើយបញ្ជាក់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដោយការកន្លងផុតទៅនៃពេលវេលានៅឆ្នាំ 1843។ កំហុសដែលពួកគេហានធ្វើក្នុងការគណនាយ:ពេលព្យាករណ៍ គឺជាកំហុសដ៏ពិសេសមួយ ហើយក៏មិនត្រូវហានរកយកញ្ញាមៗ សូម្បីតែដោយបុរសអ្នកប្រាជ្ញដែលហានប្រឆាំងនឹងទស្សន:របស់អ្នកដែលកំពុងរង់ចាំការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទផងដែរ។ អ្នកប្រាជ្ញជ្រាលជ្រៅទាំងនេះហានប្រកាសថា លោក Miller គ្រីមត្រូវក្នុងការគណនាពេលវេលារបស់គាត់ ទោះបីជាពួកគេហានជំទាស់នឹងគាត់ ទាក់ទងនឹងពុរីតុតិការណ៍ដែលនឹងបញ្ចប់រយ:ពេលនោះក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេ និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះដែលកំពុងរង់ចាំ សុទ្ធតែស្ថិតនៅក្នុងកំហុសរួមមួយដូចគ្នា លើសំណួរអំពីពេលវេលា។»

Noi credem pe deplin că Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a rânduit ca poporul Său să treacă printr-o dezamăgire, care era de natură să descopere inimile și să formeze caractere adevărate — nu numai să le descopere inimile, ci și să le formeze caracterele, aducând lucrurile într-un punct în care aceasta să fie demonstrată în criza ce vine la Strigătul de la Miezul Nopții. Cei care au primit solia primului înger din teamă de judecățile lui Dumnezeu, nu pentru că iubeau adevărul și doreau o moștenire în împărăția cerurilor, s-au arătat acum în adevărata lor lumină. Ei au fost printre cei dintâi care i-au batjocorit pe cei dezamăgiți, care tânjeau cu sinceritate după arătarea lui Isus și o iubeau. Această probă dintre cele mai pătrunzătoare din partea lui Dumnezeu a descoperit adevăratele caractere ale acelora care, în ceasul încercării, s-ar fi sustras răspunderii și stigmatului prin lepădarea credinței lor.

Cei care fuseseră dezamăgiți n-au fost lăsați în întuneric; căci, cercetând perioadele profetice cu rugăciuni stăruitoare, a fost descoperită greșeala—acea greșeală singulară—și urmărirea trasării condeiului profetic de-a lungul timpului de întârziere. În așteptarea plină de bucurie a venirii lui Hristos, aparenta întârziere a vedeniei nu fusese luată în seamă și a constituit o surpriză tristă și neașteptată. Totuși, chiar această încercare a fost de o foarte mare necesitate pentru a-i dezvolta și întări pe credincioșii sinceri în adevăr. Timpul de întârziere a fost de o foarte mare necesitate. El nu numai că urma să demonstreze cele două clase și să înceapă să le dezvolte caracterele, care aveau să fie demonstrate în istoria Strigătului de la Miezul Nopții până la închiderea ușii, ci era necesar și pentru a-i întări pe aceia care aveau să iasă de partea cea dreaptă a chestiunii. Nu puteți despărți timpul de întârziere de Strigătul de la Miezul Nopții sau de închiderea ușii.

Când tăgăduiți Strigătul de la Miezul Nopții, tăgăduiți chiar acea istorie. Strigătul de la Miezul Nopții nu este doar solia lui Samuel Snow de la adunarea de tabără din Exeter; el este experiența timpului de întârziere. Aici conducea Domnul. Nu avem nimic de temut pentru viitor, decât dacă uităm călăuzirea Domnului în istoria noastră trecută — această istorie a timpului de întârziere și a Strigătului de la Miezul Nopții, unde El aduce la apogeu Evanghelia Veșnică în Istoria Millerită, producând două clase de închinători.

> Scrieri timpurii, pagina 74: „Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era peste ele și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă până când mâna Sa a fost îndepărtată.”

Taina nelegiuirii și procesul de încercare

Dacă am avea timp, am putea discuta taina fărădelegii. Taina fărădelegii poate avea mai mult de o definiție corectă, însă aici ea se referă la lucrarea lui Satana în amestecarea răului cu binele, a adevărului cu rătăcirea, în istoriile sacre în care Domnul Își pune poporul la încercare. În istoriile sacre ale Scripturii în care Domnul Își aduce poporul într-un proces de încercare, veți vedea întotdeauna taina fărădelegii — activitatea lui Satana în amestecarea adevărului cu rătăcirea. Când oamenii ajung în acest punct de încercare, taina fărădelegii a întunecat chestiunile.

ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਲਿਾਂ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਬੀਜ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੀਜ ਨਾਲ ਰਲਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਸੀ ਜਸਿ ਨੇ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਚਿ ਅਧਰਮ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਣ

ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਾਇਆ, ਜਸਿ ਨੂੰ ਉਤਪੱਤੀ ਵੱਚਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਆਿ ਹੈ ਕਾਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਲੈ ਲਆਿ—ਦੋਨਾਂ ਬੀਜਾਂ ਦਾ ਰਲਾਵਾ, ਅਧਰਮ ਦਾ ਉਹ ਭੇਦ ਜੋ ਨੂਹ ਦੀ ਪਰਖ ਤੋਂ ਪਹਲਿਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

La încercarea lui Moise și a Mării Roșii, Scriptura descrie cum Israel, care avea să fie încercat la Marea Roșie și la Sinai, fusese corupt de învățăturile Egiptului după ce stătuse acolo atât de mult timp. Acela era taina fărădelegii — a fi influențat de învățături satanice.

În vremea iudeilor, învățăturile grecești au fost cele care au pregătit calea pentru ca Sinedriul să respingă procesul lor de cercetare.

În istoria millerită, millerițiii din bisericile protestante tocmai ieșiseră din 1260 de ani de influență papală, care a corupt sămânța curată prin sămânța necurată, producând o taină a fărădelegii care a precedat testul istoriei millerite.

Aceasta este taina fărădelegii care este întotdeauna prezentă.

Dacă studiați cum lucrează taina fărădelegii, mergeți la Patriarhi și profeți, primul capitol. Sora White ne spune cum a înfăptuit Satana taina fărădelegii în Cer. În Cer urma să aibă loc o probă cu privire la care îngeri aveau să rămână și care aveau să fie îndepărtați, iar Satana înfăptuia taina fărădelegii chiar acolo, în Cer, înainte de acel proces de punere la probă.

Satana a făcut aceasta insinuând îndoiala, așezând cuvântul său mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și, mai important, conducându-i pe alții să exprime învățăturile sale false — o lucrare sinistră. El ar sădi îndoiala în mintea ta, iar apoi tu ai ieși și ai exprima acea îndoială înaintea unui grup. Dacă cineva s-ar plânge de îndoiala aceea, s-ar plânge de tine, nu de el.

Mu gihe giheruka, umupasitori wo muri Spokane, Washington, yavuze ku gitabo Early Writings, paji ya 74, agira ati: “Nagiye mu nkoranyamagambo yo mu gihe cya Ellen White, ari yo Webster’s Dictionary, kandi figures ntibisobanura ikintu icyo ari cyo cyose gifitanye isano n’imibare.” Abantu benshi babyumvise ntibari kubigenzura, kandi bari kumwizera. Nibura, uwo mupasitori yari abiba ugushidikanya ku cyo figures zigereranya muri uwo murongo; nyamara mu by’ukuri, yarabeshyaga. Webster’s 1828 Dictionary iravuga iti: FIGURE, n. Mu mibare, ikimenyetso cyerekana umubare, nka 2, 7, 9.

El își exprima îndoiala, făcând lucrarea reprezentată ca taina fărădelegii. El le arăta adventiștilor, dacă sunt dispuși să vadă, că în acest timp din istoria pământului trebuie să înțelegeți adevărul pentru voi înșivă și să nu ascultați de ființe omenești; deoarece „. . . taina fărădelegii lucrează deja: . . . .”

> Scrieri timpurii, pagina 74: „. . . că cifrele erau așa cum le voia El, că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată.”

Este o inducere în eroare, iar teologii fac adesea acest lucru. Dacă doriți să înțelegeți ce înseamnă un cuvânt în Biblie sau în Spiritul Profeției, nu vă uitați mai întâi la dicționare; vă uitați la profet. De exemplu, Daniel folosește cuvântul ebraic rum în Daniel 8:11, tradus prin „luat”. Oamenii cred

că înseamnă „îndepărtat”, dar Daniel folosește rum de alte cinci ori și nu înseamnă niciodată „a lua” — înseamnă „a înălța și a slăvi”. Așadar, a crede că rum în Daniel 8:11 înseamnă „a lua” înseamnă a urma tradiția, nu felul în care a folosit Daniel cuvântul.

De asemenea, în cazul lui Ellen White: dacă doriți să susțineți că în Early Writings, 74, „figures” înseamnă figuri artistice sau reprezentări grafice, ați putea spune: „Dicționarul din vremea lui Ellen White nu spune că figures înseamnă aritmetică”, bazându-vă pe faptul că majoritatea oamenilor nu vor verifica. Dar, dacă ar verifica, ar constata că figures înseamnă, într-adevăr, aritmetică.

Dar locul întâi la care mergi este la Ellen White însăși: Ce înțelege ea prin cifre? În Experiențe și viziuni, pagina 74, ea spune: „Mâna Sa era deasupra și ascundea o greșeală în unele dintre cifre”, iar la pagina 236 ea spune: „Mâna Sa acoperea o greșeală în calcularea perioadelor profetice.” Profetesa arată limpede că, în terminologia ei, cifrele reprezintă perioadele profetice—calculul aritmetic, nu reprezentarea grafică.

Așadar, peste ce Și-a ținut Domnul mâna? Și-a ținut mâna peste o greșeală în calcularea perioadelor profetice — cifrele.

Aprobarea lui Ellen White a profeției celor 2520

Acesta este punctul culminant. Mulți prezintă același mesaj pe care îl prezentăm și noi, iar eu îi susțin. Dar, când este vorba despre profeția celor 2520 și dacă Ellen White a crezut că era o profeție validă, acesta este argumentul — aceasta este dovada și de aici ar trebui să începeți. Toate celelalte argumente sunt valabile și adevărate, dar acesta este punctul de plecare.

În Experiențe și viziuni timpurii, la pagina 74, unde se spune că Domnul Și-a ținut mâna peste o greșeală din unele dintre calcule, ea definește ce înseamnă aceasta în aceeași carte, la pagina 236: „Am văzut pe poporul lui Dumnezeu bucuros în așteptare, privind spre Domnul lor. Dar Dumnezeu a hotărât să-i pună la încercare.” Ea vorbește despre Timpul de Întârziere [22 martie 1844], prima dezamăgire.

Ea nu vorbește despre Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, deoarece și acolo urmau să fie puși la probă; ci aici ea vorbește despre 22 martie 1844, timpul de întârziere: „Dumnezeu a intenționat să-i pună la probă.” „Mâna Sa a acoperit o greșeală în calcularea perioadelor profetice.” Cum urma El să-i pună la probă prin timpul de întârziere? Ținându-Și mâna peste înțelegerea lor cu privire la perioadele profetice. Nu aveți nimic de temut pentru viitor, decât dacă uităm cum ne-a călăuzit Domnul în trecut, în istoria milleriților și în învățăturile Sale.

Aceste perioade profetice sunt învățăturile care au produs timpul de întârziere. „Mâna Sa a acoperit o greșeală în calcularea perioadelor profetice. Aceia care Îl așteptau pe Domnul lor n-au descoperit această greșeală” — o singură greșeală — „și nici cei mai învățați oameni, care se împotriveau timpului, n-au reușit să o vadă. Dumnezeu a rânduit ca poporul Său să aibă parte de o dezamăgire. Timpul a trecut, iar aceia care Îl așteptaseră cu bucurie pe Mântuitorul lor au fost triști și descurajați, în timp ce aceia care nu iubiseră arătarea lui Isus, ci primiseră solia din teamă, s-au bucurat că El n-a venit la vremea așteptată. Mărturisirea lor nu atinsese inima și nu curățise viața.

Trecerea timpului era bine întocmită pentru a descoperi astfel de inimi. Ei au fost cei dintâi care s-au întors și i-au batjocorit pe aceia întristați și dezamăgiți care iubeau cu adevărat arătarea Mântuitorului lor. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în a-Și pune poporul la probă și în a-i da o încercare pătrunzătoare pentru a-i descoperi pe aceia care aveau să se retragă și să dea înapoi în ceasul încercării.

Yesu n'ingabo zose zo mu ijuru barebaga bababajwe kandi babakunda abo bari bamaranye igihe bategerezanyije ibyiringiro biryoheye amaso kumubona We imitima yabo yakundaga. Abamarayika bari babazengurutse, kugira ngo babakomeze mu isaha y'ikigeragezo cyabo. Abari barirengagije kwakira ubutumwa bwo mu ijuru basigaye mu mwijima, kandi uburakari bw'Imana burabazirikanirwaho, kuko batashatse kwakira umucyo yari yarabohereereje avuye mu ijuru. Abo bizerwa, bari bacitse intege kubera ugutenguhwa, batashoboraga gusobanukirwa impamvu Umwami wabo ataje, ntibaretswe mu mwijima. Bongeye kuyoborwa kuri za Bibiliya zabo kugira ngo bashakishe ibihe by'ubuhanuzi. Ukuboko k'Umwami kwakuwe ku mibare, maze ikosa—rimwe gusa—risobanurwa.

Aici ea explică greșeala din cifrele de pe Harta din 1843 și a definit deja că cifrele reprezintă perioadele profetice. „Ei au văzut că perioadele profetice se întindeau până în 1844 și că aceeași dovadă pe care o prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedea că ele aveau să se termine în 1844." Sfârșitul discuției! Ellen White își pune pecetea aprobării asupra lui 2520.

Pe harta din 1843 există numai trei perioade profetice pe care ei au înțeles că se încheiau în 1843: cei 1335, cei 2520 și cei 2300. Dumnezeu Și-a ținut mâna peste o greșeală din unele dintre calcule—perioadele profetice de pe această hartă—până când mâna Sa a fost retrasă. Când Și-a retras mâna, cei credincioși care așteptau au fost călăuziți să studieze din nou perioadele profetice și au constatat că aceeași dovadă care îi condusese să susțină că perioadele profetice se încheiau în 1843 a fost atunci recunoscută ca dovedind că două dintre ele se încheiau în 1844.

1335 începe în anul 508 d.Hr. și se încheie în 1843. Cei 2520 încep în 677 î.Hr. și sunt influențați de caracterul complet al anului. Pionierii au crezut că se încheiau în 1843, dar mai târziu au înțeles că aceleași dovezi care i-au condus să prezică anul 1843 dovedeau că profația celor 2520 se încheia în 1844. Profația celor 2300 începe în 457 î.Hr., iar ei crezuseră că se încheia în 1843, dar după dezamăgire, prin studiul perioadelor profetice, au înțeles că se încheia în 1844.

Există numai trei profații despre care ei au prezis că se vor încheia în 1843, iar una dintre ele chiar se încheie atunci: cea a celor 1335. Această profație nu este aceea asupra căreia Domnul Și-a ținut mâna. Ea identifică istoria milleriților de la Timpul de Întârziere, prin Strigătul de la Miezul Nopții, până la 22 octombrie 1844.

În prezentarea de ieri, am încheiat cu acest citat din Ellen White: „Ferice de ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844." Aceasta este „Ferice de cel ce vine la 1843." În paragraful următor, ea spune: „Mesajul a fost dat. Și nu ar trebui să existe nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele timpului se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. Un mesaj va fi dat în curând prin rânduiala lui

Dumnezeu, care se va amplifica până la un mare strigăt. Atunci Daniel va sta în partea lui, pentru a-și da mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

Daniel stând în partea lui este versetul 13 din Daniel 12. „Ferice de ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844” este versetul 12. Ellen White oferă un comentariu divin asupra lui Daniel 12:12–13, spunând că aceste versete nu sunt despre o profeție de timp, ci despre o experiență care include anii 1843 și 1844, produsă de o neînțelegere a anului 1843 care dă naștere unui timp de întârziere. Când vine timpul de întârziere, „Ferice de cel ce va aștepta.” Deși vedenia întârzie, așteapt-o. Ferice de acela care așteaptă cu credincioșie de la Timpul de Întârziere până când se închide ușa. Ceea ce vede cel credincios în 1843 și 1844 este o binecuvântare care îl conduce în Sfânta Sfintelor.

Profeția celor 1335 s-a încheiat în 1843, marcând venirea Strigătului de la Miezul Nopții. Perioadele profetice de 2520 și 2300 se încheie în 1844. Ellen White spune că aceleași dovezi care i-au condus să proclame că 2520, 2300 și 1335 se încheiau în 1843 au fost apoi recunoscute ca dovedind că ele aveau să se încheie în 1844.

> Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra poziției lor, iar ei au descoperit un timp de întârziere — „Căci, dacă zăbovește [vedenia], așteapt-o.” În dragostea lor pentru venirea imediată a lui Hristos, ei trecuseră cu vederea întârzierea vedeniei, care fusese menită să-i dea pe față pe adevărații așteptători. Din nou aveau un punct de timp. Totuși, am văzut că mulți dintre ei nu puteau să se ridice mai presus de dezamăgirea lor adâncă, pentru a avea acea măsură de zel și de putere care caracterizase credința lor în 1843.
>
> Satan și îngerii lui au triumfat asupra lor, iar cei care nu voiau să primească solia se felicitau pentru pretinsa lor judecată pătrunzătoare și înțelepciune, pentru că nu primiseră amăgirea, cum o numeau ei. Ei nu își dădeau seama că respingeau sfatul lui Dumnezeu cu privire la ei înșiși și că lucrau în unire cu Satan și cu îngerii lui pentru a-i aduce în încurcătură pe copiii lui Dumnezeu, care trăiau potrivit soliei trimise din cer.

În această istorie există două clase de închinători. Clasa necredincioasă îi batjocorește pe cei ce așteaptă, însă cei ce așteaptă sunt conduși înapoi la perioadele profetice și ajung să înțeleagă că aceeași dovadă care i-a condus să identifice încheierea celor 2520 și a celor 2300 în 1843 urma să dovedească faptul că acestea se încheiau în 1844.

Nubwo abategereje babimenye, ntibari bagifitiye Umwami umurava nk’uwo bari bafite mbere yo gucika intege kwa mbere. Bazongera gukanguka ku butumwa bw’Ijwi ryo mu Gicuku. Abategereje bari baramaze gusobanukirwa n’umwaka wa 1844, iherezo ry’ubuhanuzi, mbere y’Ijwi ryo mu Gicuku.

Mesajul Strigătului de la Miezul Nopții le-a îngăduit celor care așteptau să identifice data de 22 octombrie 1844. Cu această informație, nu mai era vorba doar de un moment oarecare din anul 1844; era chiar această zi, iar aceasta a dat putere mesajului.

Vedeți procesul? Învățăturile care produc această experiență sunt trei profeții: 1335, 2300 și 2520.

După ce au înțeles aceasta, au început să proclame: „Ieșiți din Babilon.” Aceasta este Solia celui de-al Doilea Înger.

Să fim clari: ce se încheie la timpul de zăbovire? Folosirea Hărții din 1843. Ei au pus această Hartă deoparte deoarece înțelegeau acum că Domnul urma să vină în 1844, în timp ce Harta spunea 1843. Așadar, au pus Harta deoparte pentru istoria Soliei celui de-al Doilea Înger.

Ce devine mesajul lor în istoria celui de-al Doilea Înger? Ultimul paragraf explică.

> Credincioșii din această solie au fost asupriți în biserici. Pentru o vreme, aceia care nu voiau să primească solia au fost opriți de teamă să dea curs simțămintelor inimii lor; dar trecerea timpului le-a dat pe față adevăratele sentimente. Ei doreau să reducă la tăcere mărturia pe care cei ce așteptau se simțeau constrânși s-o dea, anume că perioadele profetice se întindeau până în 1844.

Ce perioade profetice? Cele 2520, 2300 și 1335. Acesta este mesajul lor în această istorie. Acum ei spun: „Înțelegem! Aceste profeții se extind până în 1844.” Mesajul lor în istoria Strigătului de la Miezul Nopții este constituit din profețiile de 2520 și de 2300 de ani.

> „Pentru o vreme, cei care nu voiau să primească solia au fost împiedicați de frică să dea curs simțămintelor inimii lor; dar trecerea timpului a dat pe față adevăratele lor sentimente. Ei doreau să reducă la tăcere mărturia pe care cei ce așteptau se simțeau constrânși s-o poarte, și anume că perioadele profetice se întindeau până în 1844. Cu claritate, credincioșii și-au explicat greșeala — greșeală deosebită — și au arătat motivele pentru care Îl așteptau pe Domnul lor în 1844. Împotrivitorii lor nu puteau aduce niciun argument împotriva temeiurilor puternice prezentate. Totuși, mânia bisericilor s-a aprins; ele erau hotărâte să nu asculte dovezile și să excludă mărturia din biserici, pentru ca ceilalți să nu o poată auzi.”

Ce se întâmplă când prezinți cei 2520 în legătură cu cele 2300 de zile? În istoria millerită, ești exclus din biserici și se depune un efort pentru a reduce la tăcere acel mesaj.

> „Cei care nu au îndrăznit să le rețină altora lumina pe care Dumnezeu le-o dăduse au fost excluși din biserici; dar Isus era cu ei, și ei se bucurau în lumina feței Sale. Ei erau pregătiți să primească solia celui de-al doilea înger.” Early Writings, 235–237.

Fără a intra într-un studiu asupra celor 2520, ceea ce încercăm să arătăm este că Ellen White își pune pecetea aprobării asupra celor 2520. Dacă nu puteți vedea acest lucru, trebuie să vă rugați ca Isus să îndepărteze solzii de pe ochii voștri. Ellen White a spus că aceeași dovadă care i-a condus să prezică anul 1843 a fost apoi văzută ca dovedind că aceste perioade profetice s-au încheiat în 1844. Ea identifică întotdeauna perioadele profetice, sau cifrele, la plural. Există doar trei perioade profetice pe Harta din 1843 care s-au încheiat în 1843.

Cea care se încheie în 1843, cei 1335, cere, pentru corectitudine gramaticală, cel puțin două perioade profetice pentru ca ea să poată spune „figures” și „prophetic periods”. Dacă sunt trei și înlături una, atunci cele două pe care ea le susține sunt 2520 și 2300, indiferent de ceea ce ar putea spune oricine altcineva.

În această istorie, incluzând Marea Dezamăgire a adventiștilor din 22 octombrie 1844, Domnul producea o experiență prin care ei erau scoși afară din biserici, pentru ca să stea nu pe influența oamenilor, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu. Ei aveau nevoie de această experiență pentru a avea credința de a intra împreună cu Isus Hristos în Locul Preasfânt. El îi desăvârșea pentru a aduce la încheiere Evanghelia Veșnică.

Mărturia pionierilor: James White și Uriah Smith

În continuare, îi avem pe doi Pionieri, James White și Uriah Smith. Aceștia sunt principalii bărbați la care teologii moderni fac referire pentru a susține că James White a respins profeția celor 2520 în 1863, iar Uriah Smith a respins-o în scrierile sale din anii 1870 și 1880.

Ne întoarcem la 1844 și la scurt timp după aceea pentru a vedea cum James White și Uriah Smith descriu această istorie identică pe care Ellen White tocmai a descris-o. Ea vorbește despre perioadele profetice și despre Domnul care Își retrage mâna și despre faptul că greșeala este văzută, și la fel fac și acești doi Pionieri.

Ellen White nu spune „2520” sau „șapte vremi”, însă Uriah Smith și James White o fac. Ei arată limpede că perioadele profetice recunoscute în această istorie au fost 2520 și 2300.

> James White, Review and Herald, volumul 1, 9 iulie 1851: „Spune un împotrivitor: «Nu cred că strigătul de la miezul nopții a fost încă dat.» Nici noi nu credem că strigătul de la miezul nopții a fost auzit de noi sau că va fi vreodată. Strigătul din Matei 25:6: «Iată, mirele vine», se află în istoria unei nunți orientale. Dar că un strigăt a fost dat și pe deplin primit de întregul corp advent în toamna anului 1844, care se compară bine cu strigătul de la miezul nopții din pildă, nu ar trebui tăgăduit de aceia care au avut o experiență în el.”

James White se ocupă de o istorie în care oamenii resping Strigătul de la Miezul Nopții și cad de pe cale. El răspunde la aceasta și va discuta această istorie.

> “A sosit la timpul potrivit. Strigătul din pildă a urmat îndată după întârziere și după ațipire și somn. Acesta a urmat întârzierii noastre, după ce fuseserăm dezamăgiți, și a ajuns la urechile noastre pe când ne aflam într-o stare de amorțire. Acel strigăt a trezit pe cele zece fecioare și le-a îndemnat să-și pregătească candelele. Acesta, însoțit de puterea Duhului, a trezit poporul Advent și l-a făcut să cerceteze Biblia ca niciodată mai înainte și să se consacre pe sine și bunurile sale lumești în întregime Domnului. Cei care au dat strigătul că Domnul avea să vină în luna a șaptea, 1844, au văzut limpede că perioadele profetice ajungeau până la acel timp; de aceea, dovada care fusese prezentată din perioade pentru a arăta că Adventul avea să fie în 1843 dovedea că avea să fie în 1844. Atunci am văzut o eroare în acel mod de calcul care făcea ca cele 2300 de zile să se încheie în 1843. Niciunul dintre aceia care au scris împotriva Adventului nu a văzut-o. Mâna Providenței—cu „P” mare—a acoperit greșeala—la singular—până când a venit timpul ca ea să fie văzută. Eroarea consta în a scădea 457 de ani întregi din cei 2300, ceea ce lăsa 1843, fără a ține seama de fracțiunea din anul 457 î.Hr. care trecuse atunci când a fost dată porunca, de la care sunt socotite cele 70 de săptămâni.”

„Mințile noastre au fost îndreptate către acel moment de timp, [1843,] prin faptul că, datând diferitele perioade profetice de la acei ani în care cei mai buni cronologi fixează împlinirea acelor evenimente care urmau să marcheze începutul lor, toate păreau să se încheie în acel an.”

اکنون وا نمودهای نبوی‌ای ار که آنان می‌پنداشتند در سال ۱۸۴۳ به پایان می‌رسید، به ام باز می‌گویند.

„Totuși, aceasta era doar aparent.” Doar aparent că se încheiau în 1843. Ei aveau să descopere că se încheiau în 1844.

„Noi datăm «cele şapte vremi», sau 2520 de ani, de la robia lui Manase, care este, cu mare unanimitate, aşezată de cronologi în anul 677 î.Hr.” Acestea erau perioadele profetice cu care aveau de-a face. „Aceasta este singura dată de la care am socotit vreodată începutul acestei perioade; iar scăzând 677 î.Hr. din 2520 de ani, rămânea anul 1843 d.Hr. Noi însă nu am observat că, întrucât ar fi fost necesari 677 de ani deplini î.Hr. şi 1843 de ani deplini d.Hr. pentru a împlini cei 2520 de ani, aceasta ne-ar fi obligat de asemenea să extindem această perioadă atât de departe în anul 1844 d.Hr., pe cât ar fi putut ea să fi început după începutul anului 677 î.Hr.”

Perioadele profetice în care „mâna Providenței și-a ținut mâna deasupra greșelii” au inclus și perioada de 2520.

Uriah Smith: „Pe măsură ce timpul a continuat dincolo de anul 1843 d.Hr., mulți au început să cerceteze cauzele dezamăgirii lor cu privire la anul eliberării lor așteptate. Atunci s-a văzut că, începând toate perioadele profetice în anii î.Hr., unde le-am datat întotdeauna începutul, ele nu aveau să se încheie, fiecare la rândul ei, nici chiar sub presupunerea că cronologia noastră și data începerii lor erau corecte, decât la un moment dat în cursul anului 1844. Astfel, cele șapte vremi, sau 2520 de ani, începând în anul 677 î.Hr. — marele jubileu, sau 2450 de ani [nereprezentat nici pe diagrama din 1843, nici pe cea din 1850.], începând în anul 607 î.Hr. — și cei 2300 de ani din Daniel, începând în anul 457 î.Hr. — întrucât o parte din fiecare dintre acei ani, de la care perioadele profetice au fost datate în mod respectiv, trecuse înainte de producerea diferitelor evenimente care au marcat începutul lor, era necesar ca ele să se extindă atât de mult în anul 1844 d.Hr., pe cât au început, în mod respectiv, după începutul anilor î.Hr. de la care sunt socotite fiecare în parte, pentru a completa, fie numărul de ani din fiecare, fie pentru a pune la probă corectitudinea cronologiei noastre. Dar nu exista niciun indiciu cu privire la timpul din anii respectivi î.Hr. la care au început diferitele perioade; și, prin urmare, timpul din anul încheierii lor nu putea fi marcat cu exactitate.”

Uriah Smith și James White mărturisesc amândoi că perioadele profetice recunoscute ca încheindu-se în 1844 au fost cei 2520 și cei 2300 de ani, folosind aceleași expresii ca Ellen White în Early Writings, pagina 236 și următoarele.

Lanţul adevărului: punctele de început ale lui William Miller

Primele scrieri, pagina 230: „Dumnezeu a trimis pe îngerul Său” — îngerul Gabriel — „să mişte inima unui fermier” — William Miller — „care nu crezuse Biblia, pentru a-l conduce să cerceteze profețiile. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat în repetate rânduri pe acel ales, pentru a-i călăuzi mintea și a-i deschide înțelegerii profeții care fuseseră mereu întunecate pentru poporul

lui Dumnezeu. I-a fost dat începutul lanțului adevărului și a fost condus să cerceteze verigă după verigă, până când a privit cu uimire și admirație Cuvântul lui Dumnezeu. El a văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Acel Cuvânt, pe care îl socotise neinspirat, s-a deschis acum înaintea privirii sale în frumusețea și slava lui. El a văzut că o parte a Scripturii explică o altă parte" — Gabriel i-a arătat metoda pe care o numim noi dovedirea prin texte, poruncă peste poruncă, aici puțin și acolo puțin.

Gabriel i-a dat începutul lanțului adevărului și metoda de a susține prin texte biblice.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18 April 1854: „Dintr-un studiu mai aprofundat al Scripturilor, am ajuns la concluzia că cele șapte vremi ale supremației neamurilor trebuie să înceapă atunci când iudeii au încetat să mai fie o națiune independentă, la robia lui Manase, pe care cei mai buni cronologi o plasau în anul 677 î.Hr.; că cele 2300 de zile au început odată cu cele șaptezeci de săptămâni, pe care cei mai buni cronologi le datau din anul 457 î.Hr.; și că cele 1335 de zile, care încep odată cu desființarea jertfei necurmate și cu așezarea urâciunii pustiirii, [Daniel 12:11], trebuiau să fie datate de la instaurarea supremației papale, după înlăturarea urâciunilor păgâne și care, potrivit celor mai buni istorici pe care i-am putut consulta, ar trebui datată în jurul anului 508 d.Hr."

Ellen White afirmă că Gabriel i-a dat lui William Miller punctul de început al lanțului adevărului, iar William Miller mărturisește că cele trei puncte de început care i-au fost date sunt 508 d.Hr., 677 î.Hr. și 457 î.Hr. Punctele de început ale acestor profeții, care au produs istoria Strigătului de la Miezul Nopții, i-au fost date de Îngerul Gabriel.

Înșelăciunea de pe urmă: respingerea Duhului Profeției

Mesaje alese, cartea 1, pagina 48: „Satana caută . . . neîncetat să impună contrafacerea — pentru a-i îndepărta pe oameni de la adevăr. Chiar ultima amăgire a lui Satana va fi aceea de a face fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu." Ultima amăgire a lui Satana este să nimicească Spiritul Profetic.

Dacă respingeți aceste adevăruri fundamentale, respingeți în același timp și Spiritul Profetic. Ellen White își pune aprobarea asupra celor 2520. Respingând cei 2520, aruncați afară deopotrivă copilul și apa din baie.

„Satana . . . neîncetat împinge în față falsul — pentru a-i îndepărta pe oameni de adevăr. Chiar ultima amăgire a lui Satana va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. «Unde nu este nicio vedenie, poporul piere» (Proverbele 29:18)." Ea vorbește despre respingerea Spiritului Profetic și, în legătură cu aceasta, spune că, dacă respingi Spiritul Profetic, acolo unde nu este nicio vedenie, poporul piere. Ce este vedenia? Dacă respingi Spiritul Profetic, care este vedenia care îți lipsește?

„Scrie vedenia și sap-o pe table, ca să poată fi citită ușor." Habacuc 2:2 (KJV). Dacă respingi Spiritul Profeției, vei respinge și Harta din 1843; iar dacă respingi această Hartă, respingi Spiritul Profeției.

„Satan va lucra cu ingeniozitate, în diferite moduri și prin diferite instrumente, pentru a zdruncina încrederea poporului rămășiței lui Dumnezeu în mărturia cea adevărată. Se va aprinde o ură împotriva Mărturiilor, care este satanică.” Uneori ne gândim la „satanic” ca la fapte sinistre, dar în Patriarhi și Profeți ni se spune că Satana lucrează prin insinuarea îndoielilor. Acesta este atacul satanic împotriva Spiritului Profeției și a acestor adevăruri fundamentale. El se realizează prin oameni în care se presupune că trebuie să avem încredere, oameni care insinuează aceste îndoieli.

„Va fi stârnită împotriva Mărturiilor o ură care este satanică. Lucrările lui Satana vor urmări să zdruncine credința bisericilor în ele, din acest motiv: Satana nu poate avea o cale atât de liberă pentru a-și introduce amăgirile și a lega sufletele în rătăcirile lui, dacă avertizările, mustrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate în seamă.” Selected Messages, cartea 1, 48.

Pe măsură ce aducem aceasta la o concluzie, când Sora White spune că nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât să uităm călăuzirea Domnului, eu spun că această călăuzire a Domnului despre care vorbește ea este istoria de la Timpul de Zăbovire până la ușa închisă — istoria reprezentată prin expresia Strigătul de la Miezul Nopții. Nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât să uităm cum ne-a condus Domnul în experiența Strigătului de la Miezul Nopții, precum și învățăturile legate de această călăuzire. Învățăturile care au produs această experiență sunt cele trei profeții de timp, care încep cu datele date lui William Miller de către îngerul Gabriel. Nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât să uităm aceste învățături, inclusiv 2520, care au produs experiența Strigătului de la Miezul Nopții, pe măsură ce Domnul i-a condus pe milleriți prin punctul culminant al Evangheliei Veșnice.

Spalding and Magan, paginile 305–306: „Un lucru este sigur: acei adventiști de ziua a șaptea care iau poziție sub steagul lui Satana vor renunța mai întâi la credința lor în avertizările și mustrările cuprinse în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu.” Respingi Temeliile, respingi Duhul Profeției. Dacă respingi Duhul Profeției, respingi Temeliile. Ele merg împreună. Unde nu este Duhul Profeției, nu este nici viziune.

Chemarea la o consacrare mai deplină și la o slujire mai sfântă este adresată și va continua să fie adresată. Unii dintre cei care rostesc acum sugestiile lui Satana își vor veni în fire. Sunt unii aflați în poziții importante de încredere care nu înțeleg adevărul pentru timpul acesta. Lor trebuie să le fie dată solia. Dacă o primesc, Hristos îi va primi și va face din ei împreună-lucrători cu El. Dar dacă refuză să asculte solia, își vor lua poziția sub steagul negru al Prințului întunericului.

„Mi s-a poruncit să spun că adevărul prețios pentru acest timp se deschide tot mai clar minților omenești. Într-un sens deosebit, bărbații și femeile trebuie să mănânce trupul lui Hristos și să bea sângele Lui. Va avea loc o dezvoltare a înțelegerii, căci adevărul este capabil de o continuă extindere. Inițiatorul divin al adevărului va veni într-o comuniune tot mai apropiată și încă tot mai apropiată cu aceia care merg înainte ca să-L cunoască. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu primește cuvântul Său ca pâinea cerului, ei vor cunoaște că ieșirile Lui sunt pregătite ca zorile dimineții. Ei vor primi putere spirituală, după cum trupul primește putere fizică atunci când hrana este mâncată.

„Nu înțelegem nici pe jumătate planul Domnului de a-i scoate pe copiii lui Israel din robia egipteană și de a-i conduce prin pustie în Canaan.”

„Pe măsură ce adunăm razele dumnezeiești care strălucesc din Evanghelie, vom avea o înțelegere mai clară a economiei iudaice și o apreciere mai profundă a adevărurilor ei importante. Cercetarea noastră a adevărului este încă neîncheiată. Am adunat doar câteva raze de lumină. Cei care nu sunt zilnic cercetători ai Cuvântului nu vor dezlega problemele economiei iudaice. Ei nu vor înțelege adevărurile învățate prin slujba templului. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată de o înțelegere lumească a marelui Său plan. Viața viitoare va desfășura înțelesul legilor pe care Hristos, învăluit în stâlpul de nor, le-a dat poporului Său.” Spalding and Magan, 305–306.

Acei adventiști care primesc semnul fiarei, stând sub steagul lui Satana, resping mai întâi Spiritul Profetic.

În acest pasaj sunt două categorii: cei care merg mai departe pentru a-L cunoaște pe Domnul, continuă să mănânce trupul Său și să bea sângele Său și continuă să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, și cei care nu fac aceasta. Dezvoltarea adevărului nu este încheiată; ei vor avea lucruri de spus despre slujba Sanctuarului care încă nu au fost spuse. Ei vor sublinia schimbarea de dispensațiune în vremea lui Hristos, prefigurând schimbarea din timpul millerit, arătând înainte spre dispensațiunea când Hristos trece de la Judecata Morților la Judecata Viilor. Ei vor avea lucruri de spus despre Sanctuar și despre felul în care Domnul Își marchează mișcările în aceste schimbări de dispensațiuni prin revărsarea Duhului Său.

Încă câteva citate și suntem aproape gata.

Aceli adventiști de ziua a șaptea care resping Strigătul de la Miezul Nopții cad de pe cărare, respingând călăuzirile Domnului și învățăturile doctrinare care alcătuiesc istoria Strigătului de la Miezul Nopții. De aceasta trebuie să ne temem — de a respinge acele învățături și de a nu înțelege acea experiență. Făcând astfel, respingem Spiritul Profeției.

Sora White își pune pecetea aprobării asupra celor 2520. Vom arăta cum își pune pecetea aprobării și asupra altor adevăruri de pe Harta din 1843.

La sfârșitul lumii, când toate acestea vor ajunge la punctul culminant al Evangheliei Veșnice în istoria noastră, adventismul va fi confruntat cu procesul de încercare în trei etape care a fost prefigurat, așa cum se vede în experiența lui William Miller.

William Miller a făcut trei greșeli: (1) El a respins Strigătul de la Miezul Nopții și a căzut de pe cărare în lumea rea de dedesubt. (2) După aceea, și-a pus încrederea în influența omenească, Joshua Himes. (3) El a respins Sabatul.

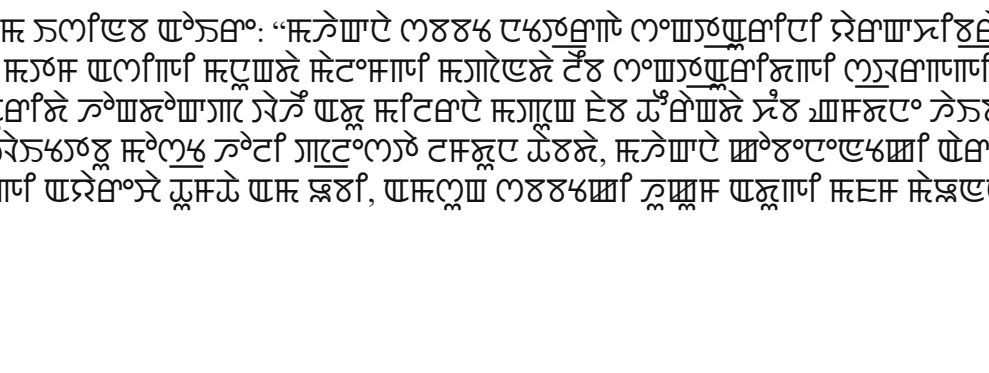

𐌼𐌰𐌼𐌴 𐌾𐌼𐌹𐌻𐌹𐌰𐌴 𐌷𐌼𐌴𐌰𐌴 𐌶𐌰𐌽𐌰𐌽𐌰𐌴 ॥

Lucrul pe care Miller l-a respins a fost Legea lui Dumnezeu — Sabatul. Așadar, Miller a respins Strigătul de la Miezul Nopții, apoi s-a sprijinit pe carne și apoi a primit semnul fiarei. Acest lucru se repetă la sfârșitul lumii.

> Mărturii, volumul 5, pagina 211: „Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încrederea.” Ea comentează asupra lui Ezechiel 8 și 9, asupra sigilării. Sora White spune că sigilarea din Ezechiel 9 este aceeași cu sigilarea din Apocalipsa 7. Ea vorbește despre perioada de timp a sigilării celor 144.000. Ea spune că aceia care trebuiau să fie păzitorii își trădaseră încrederea.
>
> „Ei adoptaseră poziția că nu este nevoie să așteptăm minuni și manifestarea evidentă a puterii lui Dumnezeu, ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat.” Prima lor greșeală a fost să se împotrivească Strigătului de la Miezul Nopții, spunând: „Ceea ce a avut loc în această istorie a Strigătului de la Miezul Nopții nu se repetă.” Ei se abat de pe cale.
>
> Aceste cuvinte le întăresc necredința, și ei spun: Domnul nu va face bine, nici nu va face rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, „Pace și siguranță” este strigătul unor oameni care nu-și vor mai ridica niciodată glasul ca o trâmbiță, ca să arate poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt aceia care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu mâniat. Bărbați, fecioare și copii mici pier toți împreună.” Testimonies, volumul 5, 211.
>
> Ieremia, vorbind despre al doilea eșec al lui William Miller, a spus: „Așa vorbește Domnul: Blestemat este omul care se încrede în om, care face din carne brațul său și a cărui inimă se depărtează de Domnul.” Ieremia 17:5 (KJV). Dacă te încrezi într-un om, inima ta se depărtează de Domnul.

Respingerea dintâi de la sfârșit este Strigătul de la Miezul Nopții, o repetare a manifestării puterii lui Dumnezeu. A doua este sprijinirea pe braț de carne. A treia este Legea Duminicală.

> Pot exista numai două clase. Fiecare parte este însemnată în mod distinct, fie cu sigiliul Dumnezeului celui viu, fie cu semnul fiarei sau al icoanei ei. Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Adam Îl alege fie pe Hristos, fie pe Baraba drept conducător al său. Și toți cei care se așază de partea celor necredincioși stau sub steagul negru al lui Satana și sunt acuzați că L-au respins pe Hristos și L-au tratat cu dispreț. Ei sunt acuzați că L-au răstignit în mod deliberat pe Domnul vieții și al slavei. Review and Herald, 30 ianuarie 1900.

Un lucru este sigur: acei adventiști de ziua a șaptea care își iau poziția sub steagul lui Satana vor renunța mai întâi la încrederea lor în Spiritul Profeției.

Adventismul repetă procesul de încercare în trei etape în care William Miller a eşuat. Dar îngerii aşteaptă să-l ridice pe Miller şi să-l ducă acasă la Mântuitorul său. Pentru adventiştii care primesc semnul fiarei, aceia nu sunt îngerii care îi aşteaptă.

> „Mereu și mereu mi s-a arătat că experiențele trecute ale poporului lui Dumnezeu nu trebuie socotite drept fapte moarte. Nu trebuie să tratăm relatarea acestor experiențe așa cum am trata un almanah de anul trecut. Relatarea trebuie păstrată în minte, căci istoria se va repeta.” Publishing Ministry, 175.

Why do we need to remember the Midnight Cry? Because history is going to be repeated. In this history, the message that will cause the shaking is the 2520 and the 2300; it will drive people out of the churches over this.

Dar această istorie, Strigătul de la Miezul Nopții, chiar urmează să fie repetată sau este doar o simplă istorie? Observați următorul citat:

> Există o lume care zace în răutate, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții,—adormită, adormită. Cine simte durere în suflet pentru a-i trezi? Ce glas îi poate ajunge? Mintea mea a fost purtată în viitor, când se va da semnalul. „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.” Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru realimentarea candelelor lor, și prea târziu vor descoperi că acel caracter, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil. Review and Herald, 11 februarie 1896.

Această istorie a Strigătului de la Miezul Nopții se repetă până la ultima literă.

Ellen White a înțeles că perioada de 2520 era o profeție de timp validă și că a fost folosită de Domnul pentru a produce timpul de întârziere, dezamăgirea care a creat experiența ce i-a pregătit pe bărbați și pe femei să înainteze prin credință în Locul Preasfânt împreună cu Hristos.

Încă nu am încercat să dovedim din Biblie perioada de 2520. În acest studiu al celor Două Table ale lui Habacuc, dorim mai întâi să fie limpede că Ellen White susține aceste doctrine care sunt respinse astăzi de adventism; apoi vom trece la studiul biblic.